

2. február – Obetovanie Pána A – B – C

*Moje oči uvideli spásu, ktorú si pripravil
pre všetky národy. (Lk 2,30.31)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Malachiáša 3,1-4

Toto hovorí Pán Boh: "Hľa, posielam svojho anjela, aby mi pripravil cestu. Hneď potom príde do svojho chrámu Pán, ktorého hľadáte, a anjel zmluvy, po ktorom túžite. Hľa, príde, hovorí Pán zástupov.

Kto však znesie deň jeho príchodu a kto obstojí, až sa zjaví? Ved' on je ako oheň, ktorý roztápa, a ako lúh práčov.

Sadne si a bude vytápať a čistiť striebro; očistí synov Léviho a zušľachtí ich ako zlato a striebro, takže budú prinášať Pánovi obety v spravodlivosti.

Vtedy sa zapáči Pánovi obeta Júdu a Jeruzalema ako v dňoch dávnych, ako v rokoch minulých."

Druhé čítanie

List Hebrejom 2,14-18

Pretože deti majú spoločnú krv i telo, aj Ježiš si ich osvojil, aby svojou smrťou zničil toho, ktorý vládol smrťou, totiž diabla, a oslobodil tých, ktorých strach pred smrťou zotročoval celý život.

Ved' sa neujal anjelov, ale Abrahámových potomkov. Preto sa vo všetkom musel stať podobným bratom, aby mohol byť v ich záležitostiach u Boha milosrdným a verným Veľkňazom, a tak ho uzmieroval za hriechy ľudu. A pretože sám prešiel skúškou utrpenia, môže pomáhať tým, na ktorých doliehajú pokušenia.

Evanjelium

Lukáš 2,22-32

Keď nadišiel pre nich, podľa Mojžišovho zákona, deň očisťovania, priniesli Ježiša do Jeruzalema predstaviť ho Pánovi ako predpisuje Pánov zákon: "Každý prvorodený bude zasvätený Pánovi" a obetovať, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky.

V Jeruzaleme žil vtedy muž menom Simeon, človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol nad ním. Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Pomazaného.

Vošiel do chrámu, vedený Duchom. A keď rodičia prinášali dieťa Ježiša, aby splnili Zákon, vzal ho do svojho náručia a velebil Boha slovami: "Teraz prepustiš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli spásu, ktorú si pripravil pre všetky národy, svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu."

Na zamyslenie

V Afrike vítajú hosta starými, ale peknými slovami: "S tebou prichádza svetlo!". Týmto sviatkom, 40. deň po Ježišovom narodení, si pripomíname ešte raz sviatok – svetlo prinášajúcu novinu Vianoc a pripomíname si tak skutočné svetlo, ktoré prišlo na svet. Najmä preto a aj vďaka dnešnému evanjeliu, ktoré nás uvádza na začiatok Ježišovho pozemského života, je tento deň už dlhé roky považovaný za koniec Vianočného obdobia. Ako takýto je stále zakotvený vo vedomí človeka.

Starý Simeon, v ktorom sa spájala nielen túžba mnohých generácií zažiť, zakúsiť toto Bohom prisľúbené svetlo, ale aj múdrosť rokov, staroby, už spoznal, že v Ježišovi sa budú triediť, rozlišovať duchovia. Simeon uvidel v tomto malom dieťati toho, ktorý prinesie toto svetlo do sveta veľmi neočakávaným a neobyčajným spôsobom. Uvidel v ňom toho, ktorý inak bude myslieť, inak hovoriť, inak konať, ako bolo zvykom. Svetlo pomenuje ako svetlo a tmu ako tmú, nebude vyberať slová, bude hovoriť otvorene, nepristúpi na žiadne kompromisy. Mnohí pocítia jeho "čaro", život, radosť, vnútorný pokoj, ktorý z neho vychádza. Mnohí ho budú hľadať, ale mnohí sa ho budú báť, áno, dokonca ho budú nenávidieť, pretože ukáže vo svetle to, čo by radšej držali v skrytosti. Čím silnejšie svetlo, o to mocnejší je tieň. Ježišovým životom a konaním sa cítili mocnosti temnoty ohrozené ako nikdy predtým.

Starý prorok Simeon a stará prorokynja Hana nespoznali len to, čo čakalo toto dieťa, ale pocítili v ňom aj naplnenie ich vlastnej najhlbšej životnej túžby. Spoznali, že Boh novej zmluvy neprichádza v nádhere a sláve, ale v chudobe a bezmocnosti, prichádza v nenápadnosti a malosti. Zoči-voči s nimi dotkol sa Ježiš ich najhlbšej túžby po dôvere, skúsenosti byť milovaný, byť chránený, byť v bezpečí. Takto však prenikol až do ich najskrytejšieho strachu, viny a temnoty. Na rozdiel od mnohých iných ľudí necítili Simeon a Hana v živote dospelého Ježiša, v tomto jeho preniknutí žiadne ohrozenie, ale silu objímajúcej a oslobodzujúcej Božej lásky, ktorá im potom umožnila aj to, že mohli odísť v pokoji z tohto sveta, pretože pri Bohu čakala na nich už nie zničujúca, ale svetlo prinášajúca budúcnosť.

Toto všetko vypovedané platí v rovnakej miere aj pre každého z nás, keď sme pripravení odovzdať našu životnú túžbu tak ako Simeon a Hana, moci tohto dieťaťa. Toto odovzdanie však zahŕňa zároveň jednu ďalšiu životnú dimenziu. Simeon a Hana boli pripravení opustiť svoj život, pretože cítili, že Boh to všetko naplní, dokončí a završí. Mária a Jozef boli pripravení vzdať sa svojho dieťaťa a odovzdať ho Bohu, pretože vedeli, že toto dieťa patrí Bohu. Zároveň im to bolo vyjavené, povedané, aby ich dieťa ďalej sprevádzali v slobode a láske na jeho životnej ceste. Naš život tvoria tiež každodenné menšie alebo väčšie skúsenosti. Keď sme obdržali pôžičku s požiadavkou, aby sme s tým starostlivo a zodpovedne zaobchádzali, a aby sme to vedeli potom opäť opustiť. To neplatí len pre materiálny svet, ktorý nás obklopuje. Jeden milý človek sa nám narodí, jeden milý človek nám zase zomrie, nás opustí. Poznáme, máme skúsenosť byť obdarovaní silou a zdravím, ale aj slabosťou a chorobou. Otvárajú sa nám často nové priestory, možnosti, ale skôr než sa toto nové môže otvoriť, znamená to, rozlúčiť sa so starým. Čím sa stávame staršími, o to viac sa stretávame so situáciami opustenia, rozlúčky. Simeon vie aj o tejto bolesti opustenia, o bolesti Veľkého piatku, o bolesti, ktorá je tvrdou, neochvejnou súčasťou nášho života, ktorá ako meč preniká do duše.

Simeon a Hana – dvaja ľudia, ktorí nás pozývajú vniesť dva dôležité aspekty života do tohto nového roka: keď s odvahou budeme nechávať Boha, aby sa stále viac stával centrom nášho života, bude zároveň rásť aj odvaha nechať preniknúť Jeho svetlom tie najhlbšie a najskrytejšie kúty nášho srdca, bude rásť aj sila odovzdávať späť do Božích rúk všetko, čo nás tvorí a to niekedy s vďačnosťou a radosťou, niekedy zas so smútkom a bolesťou. Toto všetko však smie byť.